

Безбедност или геј парада?

Пише: Драгомир Анђелковић
среда, 16 септембар 2009 21:20

„Слобода једног човека ограничена је слободом других људи.“

Виктор Иго

Ограничени ресурси и необуздане жеље



У свом *Дијалогу* са Икедом, Тојнби је сликовито изложио либерално поимање државе: „Сматрам да је држава чији сам грађанин јавни сервис, као организације које ме снабдевају водом, гасом, и електричном енергијом“.

Немам намеру да сада улазим у то да ли је држава и нешто више од реченог (а мислим да јесте), већ једино желим да констатујем да нема сумње да људске потребе, са становишта егзистенцијалног значаја које имају, нису истоветне. Без воде не можемо да живимо ни неколико дана, а без услуга телефонских компанија човечанство је опстајало хиљадама година. То не негирају ни крајњи либерали. Уосталом, њихови економски представници радо понављају фразу: „потребе су неограничене, а ресурси за њихово подмиривање ограничени су“.

Ако државу схватимо као јавни сервис који треба да нам обезбеди одређени пакет услуга, ипак морамо да имамо у виду да су неки од елемената у асортиману понуде битно важнији од других. Водећи рачуна о приоритету потреба, ресурси морају да се употребе тако да се, с једне стране, обезбеди што већа корист за што већи број корисника услуга државног сервиса, а с друге стране, да не буду угрожена ничија елементарна права.

Безбедност или геј парада?

Пише: Драгомир Анђелковић
среда, 16 септембар 2009 21:20

Основно право сваког од нас је *право на живот*. Држава изнад свега мора да се потруди да нам осигура безбедност. Другим речима, да нас заштити од оних који нас угрожавају, али и да допринесе стварању друштвеног амбијента који не погодује трансформацији људи у вукове који угрожавају своју околину. Но, изгледа, наши су властодршци то заборавили. Иако су им уста пуна либералних начела, изгледа ни њих нису усвојили како треба. Упорно игноришу чињеницу да, пошто су „ресурси“ недовољни да се задовоље све потребе и жеље, право на живот мора да буде изнад права на неограничено јавно манифестовање сексуалне оријентације!

Право на различитост vs. нормалност без права?

За који дан, планирано је да у центру Београда буде одржана тзв „парада поноса“ –окупљање и јавна шетња хомосексуалаца и других грађана који сматрају да је хомосексуализам нешто сасвим нормално. Легитимно је заступати такав став, односно настојати да се јавно демонстрира сопствено сексуално опредељење. Међутим, легитимно је имати и другачији став у вези са хомосексуализмом, и сматрати своја људска права повређеним због „романтичне“ сцене страсног љубљења двојце мушкараца или две жене, док шетате Калемегданом са децом.

Марко Караџић, чини се, државни секретар задужен за промоцију захтева геј популације, у вези са сличним опаскама каже: „Исто тако су говорили и белци и расисти јер су сматрали да је врећање њихових права када им црнци прођу комшилуком који није предвиђен за живот црних особа“. Међутим, очито је да наш државни службеник високог ранга овде прибегава провидној манипулацији. Американци афричког порекла тражили су да добију само она прва за која су, како би то рекли марксисти, по својим генеричким предиспозицијама способни: да гласају, да се уписују у школе за које имају образовне квалификације, да живе у квартовима у којима могу да купе или изнајме станове ...

Геј популација захтева да буде прихваћено да је идентична хетеросексуалној. Но, рекао бих, две жене или два мушкарца не могу да добију бебу. Ту свака даља прича о идентичности статуса хомосексуалаца и хетеросексуалаца, бар што се мене тиче, пада у воду. Једино можемо да причамо о правима људи који су другачији да уживају у ономе што им годи. Наравно, на начин који не угрожава права других. Ја волим да слушам хард рок, но било би неумесно да то чиним на нечијој сахрани.

Нек свако ради шта му прија у својој кући, и на местима где се окупљају људи истог

Безбедност или геј парада?

Пише: Драгомир Анђелковић
среда, 16 септембар 2009 21:20

укуса. Ономогућавање тога, као и дискриминисање људи зато што на другачији начин од већине поступају у сфери приватног живота (и простора који му припада), неоспорно спада у домен угрожавања људских права (и у мери у којој се односи на сузбијање таквих појава, антидискриминациони закон је оправдан). С друге стране, општа промоција хомосексуализма, и настојање да се изједначи са хетеросексуалном оријентацијом, такође представља угрожавање права многих, штавише, у то сам убеђен, већине грађана ове земље.

Ако падне крв, на чију ће душу?

Можда сам конзервативан што тако мислим, али такав сам, какав сам. Ако се и „просветим“, за то је потребно да прође још времена. Ваљда, када будем могао да без визе путујем по земљама ЕУ, и да се нашироко срећем са јавним манифестацијама хомосексуализма, променићу мишљење. Тиха вода брег рони, а камоли убеђења. Ипак, за сада су она у вези са појавама о којима причамо постојана. Но, ја ћу мирно негодовати због организовања геј шетње, и своје ћу незадовољство изразити пером (тастатуром).

С друге стране, друштвена атмосфера у Србији је таква да ће, чини ми се, не тако занемарљив број људи реаговати много бурније. Оно што доживљавају као угрожавање својих права, и подривање система вредности до кога им је стало, може да их наведе да поступе неодмерено, па и да неки од њих испоље агресивност. Другим речима, није искључено да ће организовање тзв. параде поноса испровоцирати насиље на улицама Београда. Нажалост, може да се деси да 20. септембра ове године потече крв учесника „геј слета“, младића који се са њиховим окупљањем не слажу и припадника полиције. На страну што се у овим кризним временима, када хиљадама државних службеника прети отпуштање, олако троше буџетска средства. Колико ће само коштати довођење хиљада полицајаца из унутрашњости у Београд, како би био одржан геј карневал?

Несхватљиво ми је да људи који владају овом земљом, чак ако и сматрају да је потребно да се одржавају тзв. параде поноса, све речено не узимају у обзир. Не могу да разумем да су толико неодговорни да занемарују чињеницу да јавност још није зрела за такве манифестације, и да су оне стога високоризичне. Зар није приоритет државе да спречи да неки шеснаестогодишњак, погођен гуменим метком, остане без ока? Да други тинејџер буде прегажен, а да некој геј активисткињи буде разбијена глава? Недајбоже, и да неко погине?! Па ваљда безбедност грађана, и њихови животи, треба да буду на првом месту?

Политичке калкулације

Наши владајући политичари несумњиво су свесни безбедносног ризика који повлачи организовање тзв. параде поноса. Вероватно увиђају и да би се, и тако не на нарочито повољан међународни имиџ Србије, лоше одразиле сцене насиља на улицама наше престонице. Знају они да приређивање геј манифестације, не наилази ни на симпатије већине њихових бирача. Зашто онда благовремено нису деловали на начин који не би погодовао уношењу додатних тензија у наше, и тако подељено и нервозно, друштво?

Увек треба разликовати шта политичари, из неког разлога, подржавају, од онога што стварно хоће. Не мислим да је наш државни врх пресрећан због организовања геј феште тј. да је она одраз њихових интимних жеља. Међутим, проценили су да им се исплати да је подрже.

Прво, центри од којих умногоме зависи наше приступање ЕУ, сматрају да грађани Србије још нису усвојили „евроатлантске вредности“. Организовање тзв. параде поноса, треба да буде један од доказа да смо их прихватили. Ако нам поверују, можда нас за 10-15 година и приме у Унију. Можда се тада наша развојна политика, која се већ дуже време своди на читавање молитви да се докопамо фондова ЕУ, и не покаже јаловом. Ипак, све је то на дугом штапу. За сада наши властодршци мисле пре свега како да се дочепају нових зајмова, и да закрпе буџетске рупе. Распродаја Србије је већ при крају, глобална криза је отежала задуживање, па су све веће шансе да наш економско-социјални балон пукне. Зато, и по цену организовања ризичног скупа, актуелни господари Србије покушавају да открију срца својих западних, наводних, пријатеља.

Друго, како је луцидно приметио француски писац Антоан де Риварол: „Треба разликовати аритметичку већину, и политичку већину“. Наши домаћи евроатлантисти из редова тзв. Друге Србије још приљежније од својих иностраних ментора желе да се, и на пољу афирмације хомосексуализма, код нас усвоје евроатлантске вредности. Власт, поготово сада када осећа да криза кулминира, не жели да против себе има убојите јуришне ешелоне који су јој помогли да се докопа кормила нашег трулог брода. Свесна је да домаћи евроатлантисти контролишу већину медија, и имају моћне НВО механизме притиска. Иако су мањина, имају огроман утицај, и итекако могу, макар када се ради о изливу гнева или његовом засењивању апатијом, да креирају расположење већине, која суштински има другачија убеђење од њих.

Безбедност или геј парада?

Пише: Драгомир Анђелковић
среда, 16 септембар 2009 21:20

Тренутак одговорности

Јалов је посао причати егоисти да није уреду што мисли само о себи. Треба му указати какве ће штете његово поступање имати баш по њега, и на тај начин ублажити његову саможивост.

Политичари, не само наши, углавном су егоисти. Без обзира на високопарне, хуманистичке фразе, народ доживљавају као своје овце. Ако хоћемо нешто да постигнемо, морамо да им покажемо да нисмо то зашта нас сматрају, или макар да нисмо баш увек овце. Да би у томе успели, морамо да циљамо тамо где су најосетљивији.

Зато, не смемо да пренебрегнемо крв која прети да потече београдском калдрмом. Бар овај пут одговорност неће бити апстрактан појам. Сада знамо ко влада Србијом. Борис Тадић у својим рукама има више власти од било кога другог ко је водио нашу земљу после Слободана Милошевића. Ако се нешто деси у Београду 20. септембра, њега за то треба да сматрамо одговорним! Не одлучује ваљда Цветковић о томе да ли ће геј парада бити одложена?

* * *

Из безбедносних разлога тзв. параду поноса треба забранити. Није битно шта ја мислим о таквим манифестацијама, али још није сазрело време да се оне организују. Ризик је превелик. Ако власт којим случајем мисли да је прекасно за забрану геј параде, онда има још једно елегантно решење да ублажи револт противника те манифестације, и тако умањи ризик. Њу треба изместити из центра града.

Што се нас, обичних грађана којима је стало до мира на улицама српских градова, тиче, на нама је да не заборавимо насиље које може да се деси за који дан. И да упорно, из дана у дан, прозивамо Бориса Тадића, Ивицу Дачића, и друге владајуће политичаре који имају моћ да сада спрече негативан сценарио. Треба да знају да ћемо се тако понашати, и онда ће одговорније поступати. Вероватно неће више мислити само о поенима које ће добити од стране вођства тзв. Друге Србије и иностраних евроатлантских моћника, док нас багателишу као апатичне поданике.